

HỒI 30

CẠM BÃY GIĂNG GIĂNG

Không thể cãi được với Chu Thất Thất, Trâm Lăng đành phải nhận lấy chiếc vòng hột đá.

Thật ra lấy là vì không từ chối được, chứ Trâm Lăng cũng chưa nghĩ sẽ lấy tiền để dùng vào việc gì...

Chu Thất Thất cười:

- Vậy mới gọi là cậu bé ngoan chứ... Nhưng nhớ rằng hoa tai mà ở trong mình người đàn ông là chuyện dễ dẫn tới sự chú ý của thiên hạ lắm đấy nhé. Phải ráng mà cẩn thận.

Trâm Lăng hỏi:

- Có lẽ cô không được yên lòng?

Chu Thất Thất nói thật dịu dàng:

- Sao lại không? Đừng nói đến hoa tai, mà luôn cả thân thể và sinh mạng của tôi giao cả cho anh tôi cũng yên lòng. Phải nói là rất yên lòng mới đúng.

Cùng một lượt với câu nói, nàng dựa mình vào lòng Trâm Lăng, có lúc nàng tức không có cách nào làm cho thân mình trở thành một chất lỏng để có thể hoà vào làm một với Trâm Lăng, để cho không một lúc nào rời ra được...

Và bỗng nhiên nàng muốn cảm ơn tên ác ma, nhờ hắn mà giờ đây nàng được nằm trong lòng Trâm Lăng...

Nàng chìm đắm mơ mộng như thế không biết bao lâu, chợt nghe Trâm Lăng kêu lớn:

- Nước... nước...

Nàng hơi giật mình, nhưng chợt nhớ có lẽ Trâm Lăng có dụng ý...

Trâm Lăng kêu một hồi nấp hàm xích mở ra...

Gã đại hán có bộ mặt chó sói thò mặt xuống:

- Cái thằng tiểu qui, la lối om sòm gì đó?

Cái thằng chó chết đó lại dám gọi Trâm Lăng là tiểu qui? Chu Thất Thất tức muốn phát điên, nàng dợm chửi thì lại bị Trâm Lăng bịt miệng...

Thật là lạ, chẳng những Trâm Lăng không giận mà lại còn cười:

- Tại hạ miệng khát muốn chết đây, xin phiền huynh đài cho chén nước.

Gã đại hán mặt sói cười khi khi:

- Nước cho người uống thì không có, chỉ có nước cho heo uống, có uống được không?

Trầm Lãng cười:

- Xin có nước thôi, nước gì cũng được.

Gã đại hán cười khì khì:

- Tốt, chờ một chút.

Gã coi bộ rất cẩn thận, gã đập nắp hầm lại rồi mới ra đi...

Trầm Lãng buông tay, Chu Thất Thất tức quá nói:

- Tại... tại... sao anh lại chịu được như thế chứ?

Trầm Lãng nói nhỏ:

- Nhẫn nại một chút, đợi xem...

Cửa nắp hầm lại mở, gã đại hán mặt chó sói thông cây trúc xuống, đầu cây cột một cái thùng thiếc, gã cười khì khì:

- Đó, muốn uống thì thọc mỏ vào, ta cho heo uống cũng thế đấy...

Trầm Lãng đứng dậy vẫy tay...

Một luồng gió mạnh từ tay chàng bắn thẳng lên trúng ngay đầu gã đại hán đánh bốp một tiếng...

Gã đại hán mặt sói rú lên một tiếng nhào tuốt xuống hầm... Chu Thất Thất dòm lại thấy thứ ám khí của Trầm Lãng dùng chính là cái bánh bột cứng như đá mà gã liệng xuống bảo ăn khi nãy...

Trầm Lãng điếm vào huyết đạo của gã đại hán và lượm lấy cây trúc, thì chợt nghe trên miệng hầm có tiếng quát:

- Chuyện gì vậy?

Trầm Lãng lại vung tay, một cái bánh bột lại tung lên, lại một người rơi xuống...

Trầm Lãng một tay xóc lấy Chu Thất Thất, một tay cầm cây trúc chống một cái mạnh lấy đà...

Chu Thất Thất nghe vù một cái và nàng vội nhắm mắt, đến khi mở mắt thì thấy đã đứng trên miệng hầm...

Bên trên là một gian nhà nhỏ, trên chiếc bàn có rượu thịt, nhưng người ăn uống thì có lẽ đã xuống hầm...

Chu Thất Thất mừng quá kêu lên:

- Giỏi quá, anh giỏi ghê.

Trầm Lãng khoát tay hạ thấp giọng:

- Đừng nói lớn, mình chưa thoát khỏi chỗ nguy hiểm đâu.

Chu Thất Thất gật đầu...

Nhưng vẫn không nín được, nàng nói nhỏ nhỏ:

- Anh là kẻ thông minh nhất trên thiên hạ nghen, hèn gì mà tôi ưa anh quá.

Trầm Lãng mặt lạnh như đồng, y như chàng không nghe thấy lời lẽ và thái độ đáng yêu của cô gái...

Chu Thất Thất cụt hứng làm thinh.

Trầm Lãng đi lẹ ra cửa, hé dòm ra ngoài và vọt ra luôn. Bên ngoài là một dãy hành lang dài nhưng không thấy bóng người nào cả.

Chu Thất Thất nói nhỏ:

- Vận khí của mình thật là hên, bọn chúng chết ráo trời rồi.

Trầm Lãng làm thinh queo qua phía trái, nhưng vừa bước tới mấy bước thì chợt nghe phía đầu đằng kia có tiếng chân đi lại và có tiếng nói:

- Sao lại đem nó nhốt chung với Trầm Lãng?

Giọng nói ồn ồn lơ lơ chính là giọng nói của Kim Bất Hoán...

Và có tiếng trả lời:

- Chỉ có một cái hầm, không nhốt ở đó thì nhốt đâu?

Giọng nói này nhọn mà ngắn ngủn, đúng là giọng nói của người che mặt lúc vô nói chuyện với Chu Thất Thất...

Trầm Lãng dừng bước...

Chợt nghe có tiếng nói đằng sau:

- Chúng ta đến hầm giam xem.

Giọng nói lần này như trâu rống, chính là giọng nói của “Khí Thôn Ngu Đầu” Liên Thiên Vân...

Bây giờ thì tán thối lưỡng nan, tới cũng có người, lui cũng có người, Trầm Lãng mím môi do dự...

Chu Thất Thất gật nhỏ:

- Sợ cái gì? Cứ đánh liều với họ....

Trầm Lãng nghiêng răng bồng lấy Chu Thất Thất tận dụng toàn lực lao mình tới trước...

Thật là một thân pháo kì dị, Trầm Lãng nhún chân một cái thì thân ảnh đã như một mũi tên xé gió. Mặc dù bận phải bồng Chu Thất Thất, nhưng có lẽ đây là lần thứ nhất trên đời Trầm Lãng tận dụng khinh công...

Bọn Kim Bất Hoán, Liên Thiên Vân vừa mới quẹo qua chợt thấy bóng người xé gió như tên bắn, cả bọn kinh hoàng nhảy tránh sang một bên.

Thật là trong đường tơ kẻ tóc, Trầm Lãng xẹt ngang trước mặt mọi người và không hề quay đầu lại, cứ phóng mình chạy thẳng...

Kim Bất Hoán la lên:

- Trầm Lãng chạy rồi.

Liên Thiên Vân gầm như cọp:

- Đuổi theo.

Tiếp liền theo là tiếng gió khua ào ào vang động phía sau.

Nhà lạ, không quen đường, phần thì trong cơn nguy cấp Trầm Lãng cứ cắm đầu chạy thẳng chứ không phân biệt được phương hướng, đến chừng nhận ra thì lối hành lang đó bít đầu...

Cũng may, tận đằng đầu phía trái còn có cửa, chàng đánh liều lao vào ngõ ấy.

Đám người phía sau bám riết... Và càng đuổi khoảng cách càng gần...

Phần không thuộc đường, phần vướng víu bởi Chu Thất Thất, Trầm Lãng chỉ lẹ được lúc phát đi, nhưng về sau phải chậm dần...

Liên Thiên Vân hét lớn:

- Dừng hòng thoát khỏi.

Kim Bất Hoán vừa rượt theo vừa cười hô hô:

- Bữa nay người có mọc cánh cũng không trốn được, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.

Trầm Lãng đã lọt vào trong cửa, Chu Thất Thất vùng vằng:

- Đáng liêu với chúng đi.

Trầm Lãng làm thình, ngó thấy phía trước trong phòng này có khung cửa sổ, bên trái còn một khung cửa lớn, chàng do dự một giây, vội xách ghế ném ra cửa sổ, còn chính mình thì lẹ làng lên vô cửa lớn...

Chiếc ghế tung ra cửa sổ đánh “bình” một tiếng thì bọn Liên Thiên Vân, Kim Bất Hoán đã vô tới, Trầm Lãng nép bên cánh cửa lớn nín hơi...

Nghe Liên Thiên Vân quát hỏi:

- Nó chạy ngõ nào?

Kim Bất Hoán nói:

- Có lẽ nó đã nhảy qua cửa sổ.

Liên Thiên Vân hần học:

- Nó chạy mau quá, theo đi.

Liên theo là tiếng khua tà áo lảo xào phóng qua cửa sổ...

Trầm Lãng thở phào nói nhỏ:

- Mình trở ra con đường hồi nãy rồi sẽ tính, họ theo không kịp đâu.

Chu Thất Thất nói:

- Hay quá, kẻo hay quá. Hồi nhỏ tôi chơi cút bắt cũng làm như vậy đó.

Trầm Lãng suýt chút nữa đã bật cười. Trong hoàn cảnh nguy cấp mà còn nhớ tới vụ chơi cút bắt hồi nhỏ thì thật là quá vô tư...

Chàng lắc đầu:

- Đúng là “thiên kim tiểu thư”.

Chu Thất Thất cười nhỏ:

- Thiên kim gì? Tại ở bên anh tôi không biết sợ đấy chứ.

Trầm Lãng vừa cười vừa đẩy cánh cửa ra...

Nhưng chàng tái mặt...

Bọn Liên Thiên Vân, Kim Bất Hoán và gã đại hán bận áo dài lúc vô phòng Chu Thất Thất đã đứng sững bên ngoài...

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Người tưởng bọn ta đi rồi à? Hà hà... làm sao qua mặt được Kim Bất Hoán này mà hòng làm kẻ dương đông kích tây?

Liên Thiên Vân gằm như trâu rống:

- Người còn muốn chạy đi đâu?

Gã mặc áo dài lướt thướt che mặt vải đen gằn gằn:

- Hãy ngoan ngoãn bước ra chịu trói.

Trầm Lãng nghiêng răng bước ra một bước, nhưng lại thụt vô thật lẹ đóng sầm cửa lại, cài then.

Bọn Kim Bất Hoán đứng người cười hô hô, họ không phá cửa mà lại nghe tiếng ống khoá khua ròn rảng...

Gã mặc áo xanh cười nhạt:

- Nhà này bốn phía toàn là đá xanh cốt sắt, nó còn kiên cố hơn hầm giam thập bội, các người cứ yên lòng ở trong ấy mà chết, đừng tính chuyện đào tẩu chi mắc công.

Kim Bất Hoán cười hô hô:

- Chờ cho bao giờ các con đói rữ không còn ngo ngoe được rồi lão gia sẽ vào, còn rượu thịt đây, chúng ta đợi thêm vài ngày nữa vậy.

Tiếng cười tiếng nói xa dần rồi mất hẳn...

Trầm Lãng lấy tay gõ vô vách, chàng thở dài...

Gã áo dài nói thiệt, phòng này xung quanh quả là bọc sắt.

Chu Thất Thất cần nhân:

- Chúng nó có ba người, lại không phải là đối thủ của anh, vừa rồi không chịu đánh họ, để bây giờ...

Nàng thở ra không nói tiếp...

Trầm Lãng lắc đầu:

- Vừa rồi nếu đánh liều với họ, hơn thua chết sống chẳng nói chi, nhưng ... nhưng còn có...

Chu Thất Thất làm thình một lúc chợt khóc oà...

Trầm Lãng dịu giọng:

- Thất Thất, nín đi. Thôi, kể như ... như tôi tính sai một nước cờ mà.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Không, anh không có tính sai... không có sai... anh chỉ vì tôi, tôi thật đáng chết... tôi thật vô dụng.

Vuốt tóc nàng, Trầm Lãng an ủi:

- Đáng chết phải là tôi... đối với tôi, Thất Thất đã gởi trọn lòng tin, thế mà tôi lại không cứu được Thất Thất, tôi mới là vô dụng. Đáng lý Thất Thất phải mắng tôi mới vừa.

Chu Thất Thất nghẹn ngào:

- Thôi. Tôi van anh, anh nói thế làm cho tôi đau lòng lắm. Anh nên biết bất luận thế nào, nhất quyết tôi không phiền trách gì anh cả.

Phòng này y như là một phòng ngủ, có bàn ghế mà lại có một cái giường thật rộng, Trầm Lãng đặt Chu Thất Thất nằm trên giường và chàng lộ vẻ buồn:

- Tôi bây giờ thật là nát ruột khi thấy Thất Thất yếu đuối mà tôi không biết làm sao cứu thoát... Gian phòng này có lẽ là mộ địa của chúng ta rồi.

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Không, chúng ta cần phải phân chân, anh ...

Trầm Lãng thở dài:

- Theo tình trạng này có phân chân cũng không làm sao có cách thoát được. Tôi không thể lừa Thất Thất bằng lời an ủi vu vơ...

Chu Thất Thất cúi đầu tức tưởi...

Trầm Lãng hỏi:

- Tôi không thể cứu Thất Thất, để Thất Thất phải chết ở đây, Thất Thất có trách tôi không?

Chu Thất Thất lau nước mắt nhìn chàng:

- Làm sao lại trách anh? Nếu tôi phải chết bây giờ thì cũng đâu phải tại anh?

Và nàng lại nở nụ cười khô héo:

- Huống chi, nếu được chết chung một chỗ với anh thì là một điều thoả mãn nhất của tôi rồi.

Trầm Lãng buồn buồn:

- Nhưng tuổi Thất Thất còn nhỏ... Thất Thất còn...

Chu Thất Thất đập tay xuống giường gất lên:

- Phải rồi, tuổi tôi còn nhỏ, tôi không muốn chết... Tôi muốn được cùng anh sống hoài ở đây, không cần gì nữa hết, nhưng ...

Nàng vụt nín thình...

Vì đột nhiên cảm thấy nội lực mình khôi phục lại, nàng đập tay xuống giường có tiếng dội khá lớn...

Nàng mừng quá nói lớn:

- A ... thứ thuốc mê này không giống như lần trước, sức thuốc lần lần tan mất, ngay bây giờ tôi có thể cử động được rồi.

Nhưng nàng lại buồn buồn:

- Bây giờ thì quá muộn rồi... có cử động được cũng chẳng làm gì được nữa...

Lặng thình một lúc lâu, nàng lại nói:

- Dù sao cũng cảm ơn trời Phật để cho tôi có thể cử động được trong lúc này...

Trầm Lãng hỏi:

- Nhưng như thế cũng có ích chi?

Chu Thất Thất cúi mặt e thẹn:

- Biết rằng chúng ta không thể thoát được, nhưng khoảng thời gian trước khi chết vẫn là thì giờ cũng chúng mình.

Giọng nàng hơi run run, nhưng không phải trạng thái sợ sệt mà là trạng thái của người thiếu nữ quyết định trao gởi cả đời mình cho người yêu.

Trầm Lãng cắn môi:

- Thất Thất ...

Nhưng Thất Thất đã quàng tay qua cổ chàng... một sức mạnh kỳ diệu của ái ân đã làm cho Trầm Lãng xiêu lảo và cùng nàng ngã xuống chiếc giường êm ấm...

Chu Thất Thất nói sát vào môi chàng:

- Hiểu không? Ngu, anh ngu đáng thương của em... Trong giờ phút cuối cùng này, tất cả những gì của em là của anh tất cả. ...

Cả hai cùng im lặng, họ gởi hồn vào biển ái nguồn ân.

Trong khoảng khắc thiêng liêng nhất của đời người, cho dù trước khi chết họ cũng không bị một ngoại cảnh nào chi phối...

Họ đắm mình trong vũ trụ yêu đương, một vũ trụ mà không có một bóng người nào khuấy nhiễu, họ chỉ còn mơ màng lắng nghe nhịp tim cùng hoà một điệu đàn...

Yêu là tự nguyện hiến dâng, sẵn sàng thu nhận. Trầm Lãng và Chu Thất Thất đã đi đến tận cùng của yêu đương... Chỉ còn một chút nữa thôi là họ sẽ ràng buộc suốt đời...

Và cuối cùng, phút ấy cũng sắp đến, bàn tay của Trầm Lãng rời cổ nàng và lảo lảo xuống thân nàng ...

Đang lúc mê mải vì lửa yêu đương, Chu Thất Thất chợt lặng im...

Bàn tay của Trầm Lãng vừa đụng đến chân nàng, nàng chợt cảm thấy xao động lạ thường, nhưng sự xao động đó lại vô cùng quen thuộc.

Chu Thất Thất vụt cắn mạnh vào môi Trầm Lãng và co chân đạp thốc lên... Trong lúc bất phòng Trầm Lãng ngã xuống giường, chàng lồm cồm chỗi dậy kêu lên:

- Thất Thất, điên rồi à?

Chu Thất Thất vùng dậy nghiêng răng:

- Ngươi không phải là Trầm Lãng.

Trầm Lãng trố mắt:

- Cô điên rồi à? Tôi không phải là Trầm Lãng thì là ai?

Chu Thất Thất trầm giọng:

- Sức sinh, ác tặc... Ngươi là loài vô sỉ, là loài trâu chó... Ta biết ngươi không phải là Trầm Lãng.

Trầm Lãng ngơ ngác:

- Chứ là ai?

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Vương Lâm Hoa. Ngươi là ác tặc, ngươi là súc sinh. Hừ, may mà ta biết, nếu không đời ta đã ô uế rồi... Nếu không, thật là oan cho Trầm Lăng.

Trầm Lăng cười ngơ ngẩn:

- Tôi là Vương Lâm Hoa?

Chu Thất Thất giận dữ:

- Vương Lâm Hoa, ngươi hạ độc kế để hại ta... Ngươi lừa ta để đoạt tiền, ngươi còn muốn lừa ta để đoạt trình tiết của ta nữa. Nhưng ngươi thất bại....

Trầm Lăng hỏi:

- Tôi mà lại lừa cô?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Tuy ngươi tự biết thuật dịch dung của ngươi giỏi, nhưng ngươi cũng thừa biết ta và Trầm Lăng đã gần gũi nhau nhiều, cho nên ngươi dàn cảnh gần ta trong bóng tối u ám, để cho ta khó nhận ra... Nhưng ngươi vẫn không làm được như ý muốn.

Nàng nghiêng răng kèn kẹt và nói tiếp:

- Ngươi không nhái được giọng nói của Trầm Lăng, nên làm bộ bị giam cầm hành hạ cho khan tiếng... Hừ, sau khi dị dung không thể cười mỉm miệng được cho nên luôn luôn làm bộ trầm trầm buồn bã, nhưng ngươi làm, ta và Trầm Lăng đã từng gặp nguy cơ, miệng hần vẫn luôn luôn mỉm cười, không lúc nào mà hần không cười được.

Trầm Lăng gặng lại:

- Thật à?

Chu Thất Thất gằn gằn:

- Còn nữa, ngươi đã lên khỏi miệng hầm là có thể thoát được, nhưng ngươi không chịu thoát, ngươi chờ ta lại sức...

Trầm Lăng hỏi:

- Còn gì nữa?

Chu Thất Thất hừ hừ hai ba tiếng:

- Gã mặt chó có muốn cho ngươi uống nước thì sao không dùng dây mà dùng cây? Nói là trúc nhưng lại dùng khúc gốc thật lớn, thật cứng, như vậy nghĩa là ngươi đã sắp sẵn rồi...

Trầm Lăng cười:

- Còn gì nữa không?

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Ác tặc, ngươi lừa tiền ta còn chưa đủ sao? Hừ, ngươi còn muốn chiếm thân ta nữa? Ngươi chệ dưới hầm không tốt, ngươi lừa ta đến đây cho có giường nệm... Khôn kiếp, súc sinh.

Trầm Lăng cười:

- Đúng, hầm giam ẩm ướt quá, nơi đó làm sao có hứng thú được? Cho nên ta phải đưa nàng đến đây cho địa thế tốt hơn chứ sao...

Cho đến bây giờ, giọng nói của hắn mới trở lại giọng nói bình thường của Vương Lâm Hoa: Hắn đã hoàn toàn thừa nhận.

Chu Thất Thất mắt lớn:

- Ác tặc, súc sinh, tâm địa của ngươi hãy vứt cho chó ăn đi. Ngươi tưởng sau khi chiếm được ta rồi ngươi sẽ tìm cách đào thoát, khiến cho ta hận Trầm Lăng, tìm Trầm Lăng báo thù, như vậy ngươi không ra tay mà vẫn giết được Trầm Lăng, phải không?

Vương Lâm Hoa cười:

- Phải, nhất cử lưỡng tiện mà, hiểu chưa?

Chu Thất Thất cười gằn:

- Trừ tâm địa súc sinh của ngươi ra, còn ai mà có thể nghĩ mưu kế hiểm độc ấy nữa. Khắp thiên hạ có lẽ không làm sao tìm được một người mà lòng dạ heo chó như ngươi.

Vương Lâm Hoa cười:

- Nhưng tôi còn có một việc hơi khó hiểu...

Không đợi Chu Thất Thất nói, hắn nói tiếp:

- Cái diêu kế của tôi đã lừa được cô khá lâu, tại làm sao đột nhiên cô lại biết?

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Chỉ vì...

Nàng hơi ngập ngừng rồi vụt thét lên:

- Ngươi không cần biết tại sao ta hiểu, chỉ cần biết ngươi không làm sao lừa ta được mãi là đủ rồi.

Thật ra chẳng những Vương Lâm Hoa lơ mơ không biết mà chính nàng cũng rất khó nói...

Nguyên khi nàng và “Trầm Lăng giả” đang say sưa trong tình âu yếm, lúc gần đến mức độ khởi đầu cho việc trao thân, nàng cảm thấy bàn tay mò mẫm

của đối phương sao quá quen thuộc... đó là lối “khởi động của Vương Lâm Hoa đã làm khi nàng bị giam giữ dưới địa đạo ở Lạc Dương thành...

Và trong đường tơ kẻ tóc của cuộc đời, nàng vùng thức khá mau, nàng khám phá hành động của Vương Lâm Hoa...

Thật là may, chỉ một chút xíu nữa thôi, cuộc đời trong trắng của cô gái bị hoen ố... cái may đó là do cảm giác cực kì nhạy bén của nàng...

Nàng còn đang bàng hoàng nửa sợ nửa mừng vì kịp thời khám phá thì Vương Lâm Hoa đột dèn lên.

Hắn đứng ở đầu giường, quả thật diện mạo dị dung đến tám phần giống Trầm Lăng, chỉ có đôi mắt, đôi mắt hiểm ác và dâm loạn...

Chu Thất Thất kéo chăn quấn kín thân mình, nàng nghiêng rặng không ngó Vương Lâm Hoa...

Vương Lâm Hoa cười:

- Cô rất thông minh, cái thông minh của cô đã ra ngoài dự liệu của tôi, nhưng bây giờ cô tưởng tất cả cô đều biết hết sao?

Chu Thất Thất nói:

- Còn cái gì ta không biết, ta ...

Thình lình như nhớ ra một cái gì, nàng ngẩng đầu nhìn chăm bẵm vào đôi mắt của Vương Lâm Hoa, đôi mắt thâm độc và ác hiểm, nàng thét lên:

- À... chính đôi mắt đó... đôi mắt đó...

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Sao?

Chu Thất Thất run vì tức giận:

- Ngươi, chính ngươi là người giết Hùng Miêu Nhi... Ngươi giả dạng thương buôn... chính là ngươi.

Vương Lâm Hoa cười ha hả:

- Đúng, dung mạo của tên ác ma đang ám ảnh trong trí cô đó là môn nhân của Sơn Tả Tư Đồ, tại sao ta lại không làm như thế? Dị dung thuật của dòng họ Tư Đồ tuy xảo diệu nhưng làm sao qua nổi Vương Lâm Hoa chứ.

Chu Thất Thất hét lên:

- Ác tặc, súc sinh.

Vương Lâm Hoa càng cười lớn hơn nữa:

- Cô bé, tuy cô thông minh, thế mà cô lại không biết gì cả, cô có muốn ta nói cho nghe sự việc từ đầu không?

Chu Thất Thất tức lắm, nàng nói hơi run:

- Nói... nói đi...

Vương Lâm Hoa cười:

- Nhân tiện đi ngang qua cánh đồng hoang đó, tôi chợt thấy Kim Vô Vọng và Lý Trường Thanh. Tôi biết họ nhưng làm sao họ nhận ra tôi được? Tôi bèn xen vào gạ chuyện...

Chu Thất Thất hỏi:

- Họ bằng lòng ngừng tay để nói chuyện với người à?

Vương Lâm Hoa đưa một ngón tay:

- Chỉ một câu đầu tôi đã thuyết phục được họ ngay.

Chu Thất Thất trợn mắt:

- Người đã nói về Trầm Lăng?

Vương Lâm Hoa cười:

- Một lần nữa cô đoán đúng. Tôi cũng làm dáng điệu đang đi tìm Trầm Lăng để thanh toán, tự nhiên họ dễ dàng thân cận với tôi. Tôi bèn chỉ họ đến nơi này, tự nhiên đến ngôi đình dưới lưng chừng núi họ sẽ bằng con đường bí mật làm mất dấu chân, báo hại cô và Hùng Miêu Nhi hoang mang tột độ...

Thật đúng đây là một chuyện mà Chu Thất Thất không ngờ, tính hiếu kỳ thúc giục nàng hỏi một cách nôn nóng thường lệ:

- Tại làm sao họ lại nghe người như thế?

Vương Lâm Hoa cười:

- Bởi vì họ đang cần tôi giúp để đối phó với Trầm Lăng ... Bởi vì họ nhận tôi là nhân nghĩa anh hùng, mà Trầm Lăng là ác tặc.

Nói tới Trầm Lăng là Chu Thất Thất đăm tức:

- Người chết, người sẽ lột tròng con mắt người ra.

Vương Lâm Hoa phớt tỉnh:

- Từ trong cửa miệng của họ, tôi truy ra là cô cũng có lăng vãng ở vùng này, và sau đó thì quả thật cô và con mèo ngu đã tới.

Hắn cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Lúc bây giờ tôi mới biết bên ngoài cô làm bộ đàn hoàng nhưng bên trong thì lãng mạn quá sức, vì cô đeo sát tên Hùng Miêu Nhi và không chùng cũng đã... có chuyện với hắn rồi nữa...

Chu Thất Thất giận dữ:

- Khôn nạn, ta với Hùng Miêu Nhi trong tình bạn đường đường chính chính, chỉ có người... chỉ có cặp mắt đơ dáy của người mới thấy chuyện đơ dáy như thế.

Như không thèm nghe tiếng chửi của nàng, Vương Lâm Hoa cứ nói:

- Cô với Hùng Miêu Nhi tay nắm tay dắt nhau đi trước, thì tôi theo hút bên sau, đến lúc thấy hai người lên núi, tôi mới nảy sinh diệu kế hoá trang thành tên “ác ma” trong trí tưởng của cô, và sau đó thì như cô đã biết, gã Hùng Miêu Nhi đã thành một đồng thịt... Không sao, được người đẹp chiếu cố nếu thành quỷ cũng là thứ quỷ “no”... Chẳng oan uổng gì đâu.